

УДК 351.74(477)

І.В. ЗОЗУЛЯ,

докт. юрид. наук, проф., Харківський національний університет внутрішніх справ

ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-3507-0012>

GSCID: <https://scholar.google.com.ua/citations?user=mliH6HoAAAAJ>

СТАТУС «НАЦІОНАЛЬНА» В НАЗВІ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ ТА ПРАКТИКА ЙОГО НАДАННЯ

Ключові слова: Національна поліція України, статус «національна, практика надання

Відповідно до Закону України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 р. № 580–VIII [1], в Україні створена та функціонує Національна поліція України. За останній час науковці, серед яких О.М. Бандурка, М.В. Корнієнко, М.Н. Курко, Н.П. Матюхіна, О.С. Проневич та інші дослідники, приділили увагу ряду питань щодо нормативно-правових засад її діяльності, хоча навіть у цьому науковому напрямку залишилось багато все ще так і не вирішених прогалин. Серед них, зокрема, правові колізії Закону України «Про Національну поліцію», недоліки підготовки та діяльності окремих поліцейських тощо. Одним із таких питань, які при цьому супутньо виникають, є питання надання національного статусу щойно новоствореній поліції, аналіз чого і є метою статті.

При цьому, з огляду на самобутність і да-нину побудові військових звань багатьох країн світу та поліції, що набула реальних ознак у введенні в Національній поліції України спеціального звання молодшого складу поліцейських – «капрал», цілком логічним було би очікувати йменування вітчизняної поліції виключно у національних традиціях минулого – як «урядова», «коронна», «казенна» або, навіть, «камеральна». Хоча М.В. Корнієнко свого часу цілком розсудливо й зазначив, що «нещодавно підписаний Президентом України Закон України «Про Національну поліцію» поклав край довготривалим дискусіям і суперечкам, як буде називатися ця структура на-

дали» [2, с.141].

Тим не менш, наразі стосовно Національної поліції України виникають й такі питання – чи допускається інше, ніж рекомендоване у ч.1 ст.1 Закону України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 р. № 580–VIII [1] як «(далі – поліція)», скорочення офіційної назви Національної поліції або заміна її аббревіатурою, наприклад, «НП», «Нацполіція»? Крім того, якщо є Національна поліція, то чи розуміється також, що може існувати, й «не-Національна поліція», якщо за таку принаймні не вважати муніципальну (місцеву) поліцію чи будь-яку іншу, наприклад, поліцію патрульну, кримінальну, охорони, спеціальну та особливого призначення, в структурі Національної поліції? Чи співрозмірним є співвідношення згадування числом 17 разів ознаки «національна» стосовно до поліції в Законі [1] по відношенню до кількості вживаного там же у 599 разів слова «поліція», але без цієї ознаки, що, на нашу думку, нівелює вже зазначений її статус національного характеру. Або, чи є слово «національна» в назві української поліції, взагалі, ознакою, званням чи статусом і за що він надається?

Поперед усього слід зазначити, що як за Великим тлумачним словником сучасної української мови за ред. В.Т. Бусела, *ознака* – це «1. Раса, властивість, особливість кого-, чого-небудь. // Те, що вказує на що-небудь, свідчить про щось; показник, свідчення. 2. Предмет, зображення і т.ін., що є знаком, символом, емблемою і т.ін. чого-небудь» [3, с.834], *звання* – це «1. Офіційно присвоєна назва, яка означає фах, ступінь кваліфікації у певній галузі або службовий стан. // Офіційно присвоєна почесна назва як нагорода за заслуги в галузі якої-небудь діяльності. 2. Назва, що означає належність до якого-небудь колективу, організації» [3, с.444], а *статус* – це «правове становище громадян, державних і громадських органів, міжнародних організацій тощо» [3, с.1387].

Сьогодні вважається, що Національна поліція України побудована на якісно нових принципах, що істотно відрізняють її від колишньої міліції – коли громадяни є клієнтами

поліції, коли поліція і населення є партнерами, коли основою діяльності поліції має бути профілактика злочинності та коли ефективність діяльності поліції оцінюється населенням [4, с.23]. Через це в якійсь мірі вона в очах певної групи людей або вже є ідеальною, або близька до ідеалу, хоча ті самі принципи неодноразово приписували й до колишньої міліції. І оскільки, як декларується, діяльність Національної поліції ґрунтується на дотриманні вітчизняного національного законодавства, насамперед, Конституції України, інших законів і підзаконних актів, наказів і розпоряджень Міністерства внутрішніх справ України, то було би логічно припустити, що поняття «національності» Національної поліції України базується на засадах «вітчизняного національного законодавства».

Взагалі, слово «національний» – це прикметник, що стосовно до тієї ж поліції вживається у жіночому роді й тільки в однині, але в різних відмінках. Як зазначено в українській Вікіпедії, слово «національний» означає: «стосовно до нації, національності, пов'язаний з їхньою суспільно-політичною діяльністю; властивий певній нації, національності; який відображає їхні характер, особливості (у знач. ім. національне, -ного, с. те, що виражає характерні особливості якої-небудь нації); державний, який належить даній країні або стосується її народу» [5].

Різновиди визначень слова «національний», наданих у численних, наприклад, російськомовних словниках, подаються як «2. Принадлежащий, свойственный данной нации, выражающий ее характер. Н. костюм. Национальные обычаи. 3. полн. ф. Государственный, относящийся к данному государству. Н. флаг. Национальные границы» – у Словнику іноземних слів; «1) а) Соотносящийся по знач. с сущ.: нация, связанный с ним. б) Связанный с общественно-политической жизнью нации, с ее интересами. 2) Свойственный какой-л. нации, выражающий ее характер. 3) Принадлежащий какой-л. нации. 4) Принадлежащий какой-л. стране; государственный» – у Новому словнику російської мови (толково-словоутворюючому) Т.Ф. Єфремової;

«2. Характерный для данной нации, свойственный именно ей. Национальная культура. Н. язык. Н. театр. Н. костюм. 3. полн. ф. То же, что государственный» – у Толковому словнику російської мови С.І. Ожегова та Н.Ю. Шведової; «3. Только полн. Государственный, принадлежащий данной стране. Национальный флаг. Национальный гимн. Национальное имущество. Распространяющийся на государство в целом; в общегосударственном масштабе. Национальная федерация профессиональных союзов во Франции. Национальный рекорд. 4. только полн. прил., по знач. связанное с общественно-политической жизнью наций и их взаимоотношениями. Национальное движение. Национальная политика» – у Великому толковому словнику сучасної російської мови Д.М. Ушакова [6].

В свою чергу, спорідненими іноземними синонімічними словами до слова «національний» є «national» (всенародний, державний, націоналістичний, народний, національний), «public» (відкритий, загальнодоступний, народний, публічний, громадський, національний), «racial» та «vernacular» зі значенням національний. Хоча слід зазначити, що саме «vernacular» в якості ад'єктива перекладається також як «рідний», «народний», «місцевий», «загальноновживаний», «властивий (характерний) даній місцевості».

Нагадаємо, що певні міркування з цього приводу, але відносно до понять «нація» та «національна безпека», ми наводили ще у 2002–2004 роках у роботах [7, 8]. Тому, враховуючи, що існує певна група понять, які *характеризують конкретну* (де саме «конкретність» є ключовим словом!) *державу та державність* або є її символами, прикметник «національний» і є в цій групі понять таким, що створює в сукупності з іншими словами *словосполучення надзвичайно високого рівня державності* у значенні, як такий, що «належить даній країні або стосується її народу», тобто, *з національно-ідентичними ознаками*. І дуже показовим прикладом важливості саме такого сприйняття терміну «національний» та потреби в його забезпеченні можна вважати існування (хоча й дещо тавтологічного за змі-

стом назви, як на нас) спеціального Департаменту захисту *національної державності* в складі Служби безпеки України.

Разом із тим, як відомо, будь-який сенс словосполучення *надзвичайно високого рівня державності* набуває тільки тоді, коли воно закріплено *нормативно, принаймні, в Основному Законі* (знову таки – конкретної) *держави*, а не тільки в рядовому профільному законі з якогось напрямку та відомчих нормативно-правових актах. Разом із тим, у Конституції України [9] ознака «національний» в тих чи інших відмінах і родах застосована в словосполученнях «національне законодавство», «національні меншини», «національно-культурні потреби», «національне багатство», «національний гімн», «національна безпека», «національні культурні товариства», «національні засоби юридичного захисту», «національно-культурний розвиток», «Національний банк», «Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення», «національна валюта», «Рада національної безпеки і оборони України», «національна злагода», «національна мова... в Автономній Республіці Крим», «національна грошова одиниця».

Саме тут *поняття «національний»* яскраво виступає в якості певного універсального слова-замінника, за яким, наприклад, словосполучення «національне законодавство» розуміється як «вітчизняне законодавство», «українське законодавство», «законодавство держави Україна» тощо, так само, як і інші такі словосполучення.

Але, на нашу думку, в цьому переліку на увагу, стосовно до предмета дослідження, заслуговує тільки словосполучення «*національна безпека*», яке, до речі, у п.7 ст.116 Конституції України законодавцем *відокремлюється від обороноздатності, громадського порядку та боротьби зі злочинністю*. Це виносить за рамки Конституції та унеможливорює довільне утворення таких ірраціональних термінів, як «національна обороноздатність», «національний громадський порядок» та «національна боротьба зі злочинністю», які де-не-де все ж таки починають з'являтися у засобах масової інформації та наукових публікаціях, та в яких,

відповідно, фігурують «національні органи», що забезпечують «національну обороноздатність», «національний громадський порядок» та «національну боротьбу зі злочинністю».

Слід визнати, що сьогодні словосполучення «Національна поліція», та ще й з великої літери, як особиста назва, набуло своєрідної усталеності, перетворилось у певний фразеологізм, як і словосполучення «національна безпека» тощо. Принагідно можна тут нагадати, що подібний шлях, але трохи раніше, пройшла неофіційна назва цього ж органу внутрішніх справ, але як «Нова поліція», введена в оборот особисто Міністром внутрішніх справ України, та яка, мабуть, сьогодні морально застаріла, й тому майже не використовується. Разом із тим, за ст.1 Закону України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 № 580–VIII [1], «Національна поліція України (далі – поліція) – це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку».

Ми не будемо тут ще раз особливо порушувати питання щодо використаного в Законі [1], *законодавчо до цього часу так і не визначеного, терміну «публічна безпека»*, яку ось вже два роки як «підтримує Національна поліція» та наукова дискусія щодо чого одностайно дійшла до потреби негайного виправлення цієї законодавчої колізії [10]. Але Національна поліція й досі продовжує «підтримувати» те, юридичного визначення чого в Законі України [1] та в законодавстві держави Україна немає взагалі. Цікавим тут було би й обговорення відповідності «протидії злочинності» Національною поліцією такій нормі Конституції України, як «боротьба зі злочинністю».

На жаль, Міністерство внутрішніх справ України пішло далі, змішуючи досі законодавчо не визначений термін «публічна безпека» з терміном «громадська безпека» – наприклад, у наказі МВС України «Про затвердження Порядку організації взаємодії Національної гвардії України та Національної поліції України під час забезпечення (охоро-

ни) публічної (громадської) безпеки і порядку» від 10.08.2016 р. № 773 [11], або просто його відтворюючи у наказі МВС України «Про затвердження норм належності односторою поліцейських (у мирний час)» від 22.06.2016 р. № 530 [12] у нормі № 11, в назві якої йдеться про «завдання із забезпечення публічної безпеки і порядку, боротьби із злочинністю...».

Слід зазначити, що невдала спроба надати більш-менш повний перелік установ зі статусом «національний» в Україні була зроблена знову ж таки в українській Вікіпедії [13], де під *установами* розуміється орган державної влади, місцевого самоврядування, організації, підприємства, що виконує певну функцію в галузі державного, адміністративного... управління, контролю, нагляду. В цьому інформаційному джерелі взагалі ще немає Національної поліції, яка за визначенням є центральним органом виконавчої влади.

До речі, у Висновку Головного управління Верховної Ради України на проект Закону України «Про Національну поліцію» від 13.05.2015 р. № 2822 [14] саме визначення Національної поліції як *центрального органу виконавчої влади* було визнано «концептуально вразливим», що «не відповідає усталеним в теорії держави і права та науці державного управління уявленням про орган державної влади, й центральний орган виконавчої влади зокрема», оскільки «поряд з Міністерством внутрішніх справ виникне ще один «центральный орган», який має здійснювати управління поліцією, що виглядає не зовсім вдалим з точки зору чіткості та ефективності управління».

Сьогодні в центральних органах виконавчої влади функціонує 4 Національні комісії, в складі інших центральних органів виконавчої влади – Національна поліція України та Український інститут національної пам'яті, а також 2 Національних агентства України в складі центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом. Цілком зрозуміло, що ознака «національний» є як класифікаційною, відповідно до якої її носії мають *однакову властивість чи характеристику та від-*

носяться до однієї підмножини об'єктів, так і в якійсь мірі кваліфікаційною, за допомогою якої її носії відрізняються від таких, що її не мають. Але, чи можна взагалі всерйоз вважати, що якийсь орган є «більш національним», ніж інший?

При цьому, наразі на офіційному веб-сайті Верховної Ради України розміщено понад 5 тис. документів, у змісті яких фігурує слово «національний». І сьогодні вже маловідомим є той факт, що прообразом сучасної Служби безпеки України була Служба *національної* безпеки України, створена за Постановою Верховної Ради України «Про створення Служби національної безпеки України» від 20.09.1991 р. № 1581–ХІІ [15].

Якщо взагалі аналізувати семантику раніше розглянутого визначення «Національна поліція України», то *гіпонімом* для *Національної поліції* є поняття «*центральный орган виконавчої влади*». І рівно такий саме підхід до поняття центрального органу виконавчої влади покладено в основу визначень інших центральних органів виконавчої влади зі статусом «національний». Так, наприклад, за п.1 Положення про Національне агентство України з питань державної служби за Постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Національне агентство України з питань державної служби» від 01.10.2014 р. № 500, «Національне агентство України з питань державної служби (НАДС) є *центральный орган виконавчої влади*, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України та який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, здійснює функціональне управління державною службою в органі державної влади, іншому державному органі, його апараті (секретаріаті)» [16]. Або, за п.1 ст.4 Закону України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 р. № 1700–VII, «Національне агентство з питань запобігання корупції (далі – Національне агентство) є *центральный орган виконавчої влади* зі спеціальним статусом, який забезпечує формування та реалізує державну антикорупційну політику» [17]. Те

саме стосується й визначень інших центральних органів виконавчої влади зі статусом «національний», для яких однаковою ознакою належності до статусу «національний» є їх віднесення виключно до переліку центральних органів виконавчої влади, де безпосередня сутність та призначення яких визначається перемінною складовою кожного визначення. Погоджуємось, що така гіпотеза є досить незвичною, оскільки, зазвичай, *статус національної мають надавати установі виключно за значний внесок у реалізацію покладених на неї завдань, а не за просту приналежність до центральних або інших органів виконавчої влади, на що схоже.*

Остання теза цілком справедливо та у повній мірі кореспондується, наприклад, з *Положенням про національний заклад (установу) України* за Указом Президента України «Про Положення про національний заклад (установу) України» від 16.06.1995 р. № 451/95 [18], метою якого було «здійснення єдиної державної політики щодо формування системи державних закладів (установ) гуманітарної сфери, визначення умов та порядку надання їм статусу національного закладу (установи) України». За п.2 означеного Положення «*статус національного надається закладу (установі) України, який досяг найвищих показників у своїй діяльності щодо використання інтелектуального потенціалу нації, реалізації ідеї національного відродження і розвитку України, запровадження державної мови і є провідним серед галузевої групи закладів (установ) гуманітарної сфери.*».

Взагалі, за аналогією, за сукупністю ознак *приблизну усереднену мету надання статусу національного* можна отримати ще з Положення про національний науковий центр за Постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про національний науковий центр» від 19.03.1994 р. № 174 [19], за яким вона позначена як: «реалізація державної підтримки установ..., в проведенні яких держава має особливу потребу; потенціалу загальнодержавного значення та забезпечення його ефективного використання; найважливіші завдання розвитку економі-

ки і соціальної сфери».

При цьому, все ж таки узагальнюючи, значимо, що як у ряду наступних постанов Кабінету Міністрів України та указів Президента України *про надання установам (організаціям) статусу національної*, в якості обґрунтування значаться «видатні заслуги в розвитку...», «вагомий внесок в розвиток...», «найвищі показники у своїй діяльності»; *про почесне звання національної* – позначається «провідна роль у забезпеченні», «перетворення на державну інституцію», «підвищення правового статусу», «фінансування з державного бюджету» тощо.

Цілком очевидно, що такий класичний порядок надання закладу (установі) України статусу національного, хоча й у гуманітарній сфері, умовно не було реалізовано по відношенню до Національної поліції України, оскільки *цей статус вона набула відразу, з моменту створення, як й інші центральні органи виконавчої влади.* Хоча з перелічених певні ознаки, такі, як «фінансування з державного бюджету», «державна інституція», «реалізація державної політики у сфері...» та «функції загальнодержавного значення» *можуть бути віднесені до Національної поліції України як такі, що спроможні її характеризувати стосовно отриманого статусу.*

Спорідненою за цими ознаками до Національної поліції України слід вважати й Національну гвардію України – «державний озброєний орган, створений на базі внутрішніх військ, покликаний захищати суверенітет України, її територіальну цілісність, а також життя та особисту гідність громадян, їх конституційні права і свободи від злочинних посягань та інших антигромадських дій» за сьогодні вже не чинним Законом України від 04.11.1991 р. № 1774–XII [20], або за ч.1 ст.1 чинного Закону України «Про Національну гвардію України» від 13.03.2014 р. № 876–VII [21] – «є військовим формуванням з правоохоронними функціями, що входить до системи Міністерства внутрішніх справ України і призначено для виконання завдань із захисту та охорони життя, прав, свобод і законних інтересів громадян, суспільства і держави від

злочинних та інших протиправних посягань, охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки, а також у взаємодії з правоохоронними органами – із забезпечення державної безпеки і захисту державного кордону, припинення терористичної діяльності, діяльності незаконних воєнізованих або збройних формувань (груп), терористичних організацій, організованих груп та злочинних організацій».

Як видно, у першому випадку Національною гвардією України був визначений *«державний озброєний орган»*, що було цілком логічно для забезпечення відповідного рівня статусу, то сьогодні *Національна гвардія України – це всього лише «військове формування з правоохоронними функціями, що входить до системи Міністерства внутрішніх справ України»*, і за допомогою якого МВС України як головний орган у системі центральних органів виконавчої влади, як за абз.2 п.1 Положення про Міністерство внутрішніх справ України за Постановою Кабінету Міністрів України від 28.10.2015 р. № 878, «забезпечує формування державної політики у (відповідній. – Авт.) сферах» [22].

Тому, оскільки *Національна поліція України також входить до системи МВС України* та «діяльність поліції спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України згідно із законом», як за ч.2 ст.1 Закону України «Про національну поліцію» від 02.07.2015 № 580–VIII [1], то вона *фактично є вже другим органом у Міністерстві внутрішніх справ України, що має в ньому статус національного*.

Тому, якщо розглядати Національну поліцію саме як одним із центральних органів виконавчої влади фактично з публічно-правовим статусом центрального органу державного управління, то ознака *«національна»* щодо неї набуває тільки статусних рис, оскільки вона в даному випадку не є почесною назвою та не присвоєна Національній поліції як нагорода за заслуги в галузі правоохоронної чи іншої діяльності.

Стосовно ж до скорочення офіційної назви Національної поліції або заміни її абревіату-

рою, то деякі засоби масової інформації [23] та й науковці [24, с.102] цілком довільно дозволяють собі вживати її у вигляді «Нацполіція», або навіть – «НП» [25, с.63], що, на нашу думку, є недоцільним.

А стосовно поставленого раніше запитання, *чи може також існувати в Україні й «не-Національна поліція»*, то за відкритими даними Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань Міністерства юстиції України (<https://usr.minjust.gov.ua/ua/freesearch>), сьогодні наряду з Національною поліцією України з кодом ОКПО 40108578 зареєстрована й громадська організація «Національна поліція» (ГО «Національна поліція») з кодом ОКПО 39590530.

Щодо Національної поліції, то повне найменування юридичної особи та скорочене у разі його наявності подане в Єдиному державному реєстрі як «Національна поліція України» з організаційно-правовою формою як органу державної влади та назвою юридичної особи як «Національна поліція України»; розпорядчий акт, на підставі якого створено юридичну особу – Постанова Кабінету Міністрів України «Про утворення Національної поліції України» від 02.09.2015 № 641 [26]. Щодо зазначеної громадської організації «Національна поліція», то вона зареєстрована приватними особами у м. Ірпінь ще 20.01.2015 р., на відміну від «Національної поліції України» з реєстрацією тільки 07.11.2015 р.

І підсумовуючи зазначимо, що стосовно безпосереднього зарубіжного досвіду використання ознаки «національна» в назві поліції або інших правоохоронних органів, то такий статус вже давно цілком заслужено мають Національна поліція Франції, Національна жандармерія Франції, Національна Гвардія Армії США, Польська Національна гвардія, Національна поліція Колумбії, як правоохоронні інституції відповідних країн.

Наразі ж, у світлі наданого Національній поліції України високого статусу «національна» поперед усього постає проблема щодо якості її кадрів, що власне й уособлюють На-

ціональну поліцію. Ця проблема була актуальною як для колишньої міліції, так все ще залишається такою, на нашу думку, й для української поліції.

ЛІТЕРАТУРА

1. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580–VIII // Відомості Верховної Ради України. 2015. № 40–41. Ст. 379.
2. Корнієнко М. В. Деякі пролеми реформування Міністерства внутрішніх справ України // Право і суспільство. 2015. № 6. С. 140–144.
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і доповн.) / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. 1728 с.
4. Курко М. Н., Біленчук П. Д., Ярмолук А. А. Поліція України (національна поліція): історіографія створення, стан законодавчого і ресурсного забезпечення та перспективи розвитку // Право.ua. 2015. № 1. С. 21–28.
5. Національний. URL: <https://uk.wiktionary.org/wiki/національний>.
6. Национальный. URL: <http://www.classes.ru/all-russian/russian-dictionary-synonyms-term-41280.htm>.
7. Зозуля І. В. Українська нація та її безпека: новий погляд на національну безпеку України // Право України. 2004. № 5. С. 141–145.
8. Зозуля І. В. Національна безпека України як сукупний об'єкт кримінально-правового захисту // Право і безпека. 2002. № 3. С. 37–43.
9. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.
10. Зозуля І. В., Довгань О. І. Закон України «Про Національну поліцію»: публічна чи громадська безпека? // Форум права: електрон. наук. фахове вид. 2015. № 5. С. 85–92. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2015_5_16.pdf.
11. Про затвердження Порядку організації взаємодії Національної гвардії України та Національної поліції України під час забезпечення (охорони) публічної (громадської) безпеки і порядку : наказ МВС України від 10.08.2016 № 773 // Офіційний вісник України. 2016. № 77. Ст. 2582.
12. Про затвердження норм належності однострою поліцейських (у мирний час) : наказ МВС України від 22.06.2016 № 530 // Офіційний вісник України. 2016. № 62. Ст. 2122.
13. Установи зі званням Національний в Україні. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/Категорія:Установи_зі_званням_Національний_в_Україні.
14. Висновок на проект Закону України «Про Національну поліцію» / законопроект від 13.05.2015 № 2822. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?i_d=&pf3511=55082&pf35401=343403.
15. Про створення Служби національної безпеки України : Постанова Верховної Ради України від 20.09.1991 № 1581–XII // Відомості Верховної Ради України. 1991. № 49. – Ст. 689.
16. Про затвердження Положення про Національне агентство України з питань державної служби : Постанова Кабінету Міністрів України від 01.10.2014 № 500 // Офіційний вісник України. 2014. № 81. Ст. 2288.
17. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 № 1700–VII // Відомості Верховної Ради України. 2014. № 49. Ст. 2056.
18. Про Положення про національний заклад (установу) України : Указ Президента України від 16.06.1995 № 451/95. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/451/95?test=4/UMfPEGznhhZmY.Zi6LFH4eHI4Lss80msh8Ie6>.
19. Про затвердження Положення про національний науковий центр : Постанова Кабінету Міністрів України від 19.03.1994 № 174. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/view/KP940174?q=статус%20національного&bl=>.
20. Про національну гвардію України : Закон України від 04.11.1991 № 1774–XII // Відомості Верховної Ради України. 1992. № 1. Ст. 1.
21. Про Національну гвардію України : Закон України від 13.03.2014 № 876–VII // Відомості Верховної Ради України. 2014. № 17. Ст. 594.
22. Про затвердження Положення про Мі-

ністерство внутрішніх справ України : Постанова Кабінету Міністрів України від 28.10.2015 № 878 // Офіційний вісник України. 2015. № 89. Ст. 2972.

23. Сумська Нацгвардія замовила протиударні щити на 12% дешевше, ніж Нацполіція півроку тому. URL: <http://sumy.today/sumska-nacgvardiya-zamovyla-protyudarni-shchyty-na-12-deshevshe-nizh-nacpoliciya-pivroku-tomu>. 08.05.2017.

24. Гончарук С. Т., Джигир Д. Г. Реалізація права на захист у провадженні у справах про

адміністративні правопорушення // Міжнародний науковий журнал «Інтернаука». 2017. № 4 (26). С. 100–104.

25. Івашко С. В. Правове регулювання протидії підрозділами карного розшуку грабеджам на об'єктах залізниці // Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка. 2016. № 3. С. 62–68.

26. Про утворення Національної поліції України : Постанова Кабінету Міністрів України від 02.09.2015 № 641 // Офіційний вісник України. 2015. № 72. Ст. 2363.

Зозуля І. В. Статус «національна» в назві поліції України та практика його надання // Форум права: електрон. наук. фахове вид. 2017. № 3. С. 59–66. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2017_3_12.pdf

Показано, що ознака «національний» є одночасно класифікаційною та кваліфікаційною і стосовно до установи, її набувача, виступає в якості почесного звання або статусу. Така ознака стосовно до Національної поліції України набуває тільки статусних рис. Обгрунтовано, що статус національної мають надавати установі виключно за значний внесок у реалізацію покладених на неї завдань, а не за приналежність до органів виконавчої влади. Наразі це суперечить чинній практиці надання означеного статусу центральним органам виконавчої влади, як і Національній поліції України, з моменту їх створення.

Зозуля І. В. Статус «национальная» в названии полиции Украины и практика его предоставления

Показано, что признак «национальный» является одновременно классификационным и квалификационным и применительно к организации, ее приобретателю, выступает в качестве почетного звания или статуса. Такой признак применительно к Национальной полиции Украины приобретает только статусные черты. Обосновано, что статус национального должны предоставлять учреждению исключительно за значительный вклад в реализацию возложенных на него задач, а не за принадлежность к органам исполнительной власти. Сейчас это противоречит действующей практике предоставления указанного статуса центральным органам исполнительной власти, как и Национальной полиции Украины, с момента их создания.

Zozulya I.V. The Status of «National» in the Name of the Police of Ukraine and the Practice of Its Provision

It is shown that the «national» attribute is both classification and qualification and applied to the organization, its acquirer, acts as an honorary title or status. Such a sign with regard to the National Police of Ukraine acquires only status features. It is justified that the national status should be granted to the institution solely for a significant contribution to the implementation of the tasks assigned to it, and not for belonging to the executive authorities. Now this contradicts the current practice of granting this status to the central bodies of executive power, as well as to the National Police of Ukraine, since their inception.